

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Кюстендил, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500250 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Делото е образувано пред Окръжен съд – Кюстендил, след като с Решение № 50074 от 19.05.2023 г. по гр.д.№ 662/2022 год. на Върховен касационен съд на Република България, IV-то гражданско отделение, е обезсилено въззивно решение № 260194/28.09.2021 г. по в.гр. дело № 72/2021г. на Окръжен съд – Кюстендил, като ДЕЛОТО Е ВЪРНАТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪСТАВ НА СЪДА.

С оглед на това в настоящото въззивно производство предмет на ново разглеждане е въззивна жалба с вх. № 260509/15.01.2021 г., депозирана от С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ул. „****“, и адрес за връчване: гр. Д., ул. *****, **** чрез пълномощника й адв. Ю. С., насочена против Решение № 260188 от 23.12.2020 г., постановено от РС – Дупница по гр. д. № 1685 по описа на същия съд за 2020 г. в частта му, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният против Р. Г. С., с адрес с Б., общ. Д., обл. К., иск, възприет при разглеждането на делото пред първата инстанция като такъв с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД над сумата от 5 851.07 лева до пълния предявен размер от 16 784 лева или за сумата от 10 932.93 лева и е осъдил ищцата да заплати на ответницата сумата от 566.71 лева, представляващи направените по делото разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

В жалбата е застъпено становище, че атакуваният акт е неправилен - незаконосъобразен и необоснован.

Сочи се, че съдът неправилно е приел и добавил към описаните в исковата молба и приети от ищцата разходи в размер на 5444.23 лева, и допълнително направени такива по закупуване на строителни материали в размер на 4320.01 лева, или на обща

стойност 9 764. 24 лева, независимо че в съдебно заседание на 26.02.2019 г. ищцовата страна изрично ги оспорила с твърдението, че не се отнасят за имота на ищцата и по делото не са събрани доказателства, удостоверяващи конкретно материалите по фискалните бонове и стокови разписки да са вложени в обекта ѝ. Твърди се, че като реален разход за материали би следвало да се приеме сумата 8 070 лева, посочена от вещото лице П. в заключението на назначената по делото съдебно-техническа и оценителна експертиза.

Определя се като неправилно приетото от съда, че доказаният разход за труд при ремонта на обекта е в размер на 9 365 лева, като се твърди, че разписките относно тези разходи, представени по делото и подписани от трети лица, са антидатиращи, реално този разход за труд във връзка с ремонта следвало да бъде на стойност 4 807 лева, както е посочило вещото лице в заключението. Предвид признатите в съдебно заседание от ищцата разходи, направени от ответницата за закупуване на вещи, в размер на 560. 98 лева и дадения на ответницата аванс за закупени мебели, описани в исковата молба в размер на 2007.50 лева, въззивницата твърди, че общата сума вложена в ремонтния обект е на стойност 15 444. 50 лева.

Акцентираща се и върху това, че изтеглената от ответницата сума от сметка на ищцата е в размер на 26 987.51 лева (обстоятелство, за което се твърди, че е безспорно установено по делото) или разликата е в размер на 11 543,01 лева.

При посочените доводи се иска да бъде отменено първоинстанционното решение в обжалваната част и постановено ново, с което да се осъди ответницата да заплати на ищцата още 5 691,94 лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се всички разноси върху уважената част на исковете направени в двете инстанции.

С въззивната жалба не се сочат доказателства и не се правят доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна. С него се оспорва изцяло подадената въззивна жалба като неоснователна и се иска отхвърлянето ѝ, съотв. потвърждаване на решението в обжалваната му част като правилно, обосновано и постановено в пълно съответствие със закона и събраните доказателства.

Оспорва се твърдението, че ответницата е изтеглила от сметката ѝ сумата 26 987.51 лева.

Твърди се, че ищцата не е доказала извършването на реална престация на пари, нито точният размер на "получената" парична сума.

Позовава се на приетото като доказателство извлечение от банкова сметка на ищцата, в което било посочено, че всички посочени плащания и тегления са извършени от самата К., като сред тях имало плащания, извършени лично от ищцата, които не било възможно да бъдат извършени от ответницата. С него не се установявали получени от ответницата парични суми.

Излага се още, че в решението липсва анализ на доказателства, въз основа на които съдът е стигнал до безспорен извод за размера на сумата от 26 987.51 лева, който съдът е приел, че ответницата е получила от ищцата.

Сочи се, че с аргументите от въззивната жалба за неодобрити от ищцата разходи за ремонта, се игнорират безспорно установени разходи за плащания на майстори,

чиито възнаграждения са лично договаряни от ищцата.

Отбелязва се, че въпреки твърденията на въззивницата, в съдебно заседание на 26.02.2019 г. представените писмени доказателства не са оспорени по реда на чл. 193 ГПК и не е открито производство по оспорване истинността им.

В срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК е депозирана въззивна жалба с вх. № 260835/25.01.2021 г. и от Р. Г. С. чрез процесуалния ѝ представител по пълномощие адв. В. З. от КАК, насочена против Решение № 260188 от 23.12.2020 г., постановено от РС – Дупница по гр. д. № 1685/2020 г. по описа на същия съд, в частта, в която ответницата е осъдена да заплати на ищцата сумата от 5 851,07 лв., на основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ГПК, ведно със законовата лихва върху исковата сума, считано от 26.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, в която в тежест на ответницата са възложени деловодни разноси в размер на 289,35 лева, съобразно уважената част от иска.

Сочи се, че решението на ДнРС в обжалваната му част е необосновано, неправилно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон.

Твърди се още, че е постановено при неизяснена фактическа обстановка, като не била извършена последователна логическа преценка на всички доказателства по делото, не били анализирани всички възражения на процесуалния представител на ответника, а част от тях изцяло били игнорирани.

Определя се като необоснован изводът на ДнРС, че "авансовото плащане е надлежно реализирано". В тази насока били игнорирани възраженията на ответника за това, че в приетото като доказателство банково извлечение изрично е записано, че всички транзакции са извършени от ищцата, без никъде да е посочено плащане или теглене на суми от ответницата, че ищцата е имала неограничен достъп до парите и е могла да извършва свободно транзакции; че в извлечението са посочени плащания, извършени лично от ищцата, които е невъзможно да се извършат от ответницата; игнорирани били и доказателства, че към момента на връщане на банковата карта в банковите сметки на ищцата е имало наличност. Твърди се, че ищцата не е доказала, че е престираала реално определена сума пари на ответницата, както преминаване на пари от нейното имущество в имуществото на ищцата, а обстоятелството, че банковата ѝ карта е била в ответницата определен период от време, не можело да се приеме за доказателство за предаване на определена сума пари на ответницата.

Твърди се, че ответницата в нито един момент не е получавала парични средства или други блага от ищцата, нито е била титуляр на банкова сметка, по която ищцата да е превеждала парични средства.

Акцентираща се, че по делото не са доказани с допустимите от ГПК доказателствени средства нито наличните суми към началния момент, за който се твърди, че ответницата е получила някаква сума, с която се е обогатила, нито сумите в края на периода, нито размера на реално извършени плащания по банковата сметка на ищцата, както и кой ги е извършил.

Наведени са доводи, че не е доказано кое е волеизявлението на ищцата, с което е упражнила правото си на разваляне на договора, имащо правното значение на отпаднало с обратна сила основание по смисъла на чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ГПК. Твърди се, че по делото не е установен цялостно фактическият състав на посочения текст от закона и решението в обжалваемата му част противоречи на материалния закон и задължителната съдебна практика на ВКС, като се сочат редица решения и

определения на ВКС в подкрепа на изразеното становище.

По същество се иска отмяна на решението на ДНРС в обжалваната му част.

Претендират се и разноските във въззивното производство.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна чрез пълномощника ѝ адв. Ю. С., с който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на въззивната жалба, като същата се оспорва изцяло.

Твърди се, че съдът правилно е приел, че са предявени иски по чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ГПК и чл. 86 ЗЗД. В подкрепа сочи изявления на ответницата, дадени в отговора на исковата молба, както и дадени в образувано ДП.

Противопоставя се на твърдението, че ищцата е разполагала с банковата си карта и е теглила суми от нея.

Акцентираща, че при условията на чл. 193 от ГПК са оспорени част от приетите от съда платежни документи за закупуване на материали и заплащане на труд с твърдение, че са неотнормими към процесния ремонт.

Твърди, че ответницата не е доказала по несъмнен начин какви точно суми е разходвала за ремонта и се позовава на назначената ССЕ, която е дала значително по-ниска стойност на действително извършените разходи.

Иска се оставяне на жалбата без уважение.

С Решение № 50074 от 19.05.2023 г. по гр.д.№ 662/2022 год., са дадени конкретни указания от Върховен касационен съд на Република България, заради което производството при новото разглеждане на делото започна от незаконосъобразното действие, което е послужило като основание за отмяна на решението – арг. от чл. 294 ГПК.

В съдебно заседание страните поддържат жалбите си.

При извършване на контрол за законосъобразност и правилност на първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните доказателства пред първата и пред настоящата инстанция, намира, следното от фактическа страна:

Районен съд-Дупница е бил сезиран с искова молба, депозирана от С. К. против Р. С.. Било е поддържано искане за присъждане на сумата от 16 784 лева, съгл. молбата – уточнение на ищцата от 26.10.2020 г., депозирана по гр. д. № 1685/2020 г. по описа на РС – Дупница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Поддържано е било, че страните по делото били в изключително близки отношения, като ответницата предложила на ищцата да се занимава с ремонта на сутеренния етаж на къщата ѝ, находяща се в с. Б., община Б., за да може нейни близки да изкарат допълнително средства, като за това не пожелала заплащане. За да разполага със средства за разплащане с доставчици на материали и за работата на евентуално наети лица, ищцата, заедно с ответницата, посетили офис на банка „*****“ АД в гр. Д. и открили на името на ищцата две банкови сметки - едната в лева, а другата в долари, като в последната през месец септември 2016 г. купувачът по договор за покупко-продажба на друг недвижим имот на ищцата ѝ прехвърлил суми. Направили чрез нейния имейл интернет - банкиране, за да може ответницата да извършва трансакции от собствения си компютър, като същата в рамките на две години

прехвърляла суми от **** сметка на ищцата в левовата такава и в следствие при нужда теглила по 400 лева от банкомат. Прибирайки се в Б. през лятото на 2017 г. ищцата видяла, че се работи по обекта, като върху стените на помещенията бил сложен гипсокартон, без антрето между спалнята и банята и тавана на банята, били поставени три ПВЦ прозореца, като ответницата я уверила, че работата по обекта продължава. След този разговор обаче, майката на ищцата я уведомявала, че ремонтът не се довършва по неизвестно какви причини. Поради това ищцата няколко пъти разговаряла с ответницата, която я уверявала, че чакала зет ѝ да довърши ремонта, за да вземе парите той. Освен това не искала да наеме никой от селото, защото била скарана с повечето хора.

През май 2018 г. при поредното прибиране на ищцата на село, видяла единствено изкопана дупка за водопровод и частично положена електрическа инсталация в помещенията. Тогава ответницата се оправдала, че мъжът ѝ вече го мързяло да работи и тя се била изпокарала и с него, но категорично обещала, че мъжът ѝ ще довърши ремонта.

На 29.06.2018 г. ответницата изпратила снимки на ищцата по приложението Вайбър, от които се виждало, че в две от стаите е нареден ламинат, но без поставени лайсни, праговете не били завършени и ламинатът бил поставен в грешна посока, а не както се били договорили.

Ответницата уведомила ищцата, че съпругът ѝ ще върне ключа на майка ѝ и те да си довършат ремонта. Заявила също, че парите не били на ищцата и нямало да ѝ дава никакъв отчет. Тогава ищцата ѝ казала да ѝ върне картата, като я даде на майка ѝ и направи отчет, за да се види колко пари са похарчени и за какво до този момент. След този разговор ответницата спряла да отговаря при позвъняванията на телефона си.

На 01.07.2018 г. ищцата получила от ответницата съобщение по приложението Вайбър, че занесла картата на майка ѝ, както и описаните в исковата молба разходни документи, като ключ от имота и към момента на депозиране на исковата молба все още не ѝ бил върнат.

При тези обстоятелства е поддържано искане за осъждане на ответницата да ѝ заплати сумата от 16 784 лева, съобразно молбата – уточнение на ищцата от 26.10.2020 г., (както и задължителните указания на ВКС - като разликата между изтеглените от ответницата от банковата сметка на ищцата суми и отчетените и одобрени от ищцата разходи, предоставени ѝ по силата договорно правоотношение, породено от неформално сключен договор за поръчка), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, в който е застъпено становище за недопустимост на исковата претенция и неоснователност на същата по подробно изложени в отговора на исковата молба съображения.

При тези поддържани от страните обстоятелства пред първостепенния съд е бил приложен Нотариален акт ***/2013 г. по описа на нотариус Ст. С. – нотариус с район на действие – района на ДНРС, видно от който ищцата е собственик на жилищна сграда и гараж, както и на 1/2 идеална част от ПИ пл. № 534, за който е отреден парцел първи, попадащ в квартал 19 по плана на с. Б., община Б..

С преводни нареждания за кредитен превод по сметка на ищцата, открита в СЖ „*****“ АД, клон Д. е била преведена сумата от 16 500.00 лева, както и сумата от 18 500.00 лева от името на наредителя А.П. – спр. л. 90-10.

Приложена към исковата молба е била история на банковата сметка BG

***** в СЖ „*****“ АД, клон Д., с титуляр С. К., от данните в която се установява, че към друга - BG*****, също на името на ищцата, са направени различни преводи за периода от 29.08.2016 г. до 31.08.2018 г., възлизащи общо на сумата от 30762.00 лева.

От приобщената история на банковата сметка BG***** е установимо, че от същата са теглени различни суми в периода от 29.08.2016 г. до 31.08.2018 г., като изтеглените от АТМ устройство в страната суми са на обща стойност 23 281 лева., изтеглените от ПОС в страната суми са на стойност – 3059. 09 лева, а изтеглените от ПОС в чужбина суми са на обща стойност – 560.78 лева.

Приобщени по делото са и фискални бонове, стокови разписки, фактури, гаранционни карти и др. за закупени строителни, други материали и мебели на обща стойност 7 451,43 лева, в част от които като получател е посочена ответницата.

От ответницата са били представени и други фискални бонове, стокови разписки, фактури, гаранционни карти и др. за допълнително направени разходи по закупуване на строителни материали в общ размер на 4 320, 01 лева.

Представени са и разписки от трети за процеса лица за получавани суми за извършвана от тези трети лица работа – от К.К. – за 195,00 лева, от Й.К. – за 5 160 лева, от П.К. – за 2 560 лева, от В.И. – за 800,00 лева, от Б.К. – за 350, 00 лева, от В.Й. – 300, 00 лева, или обща сума за извършвана работа – 9 365,00 лева.

Така представените писмени доказателства са оспорени от ищцата в първото по делото открито съдебно заседание с твърдение, че същите са с дати, когато не е текъл никакъв ремонт в обекта, собственост на ищцата.

В първото по делото открито съдебно заседание, проведено пред РС – Дупница, ищцата признала следните сочени от ответника в отговора на исковата молба разходи и приложени за тях отчетни документи, както следва: помпа за сумата от 346,00 лева, шкаф за баня за сумата от 159,99 лева и огледало за 54,99 лева, общо - 560,98 лева.

Пред първостепенния съд са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Л. К. - майка на ищцата, Й.Р., Й.К. – племенник на ответницата и П.К. – съпруг на ответницата.

От приетото заключение на вещото лице инж. В. П. по назначената съдебно-техническа експертиза се установява, че в мазето не е довършено основно сервизния възел и канализацията. Без довършване на същия е невъзможно обитаването на помещенията за живеене, не са поставени някои от контактите на ел. инсталацията. Над входа на мазето е поставен метален навес, но дъждовната вода и тази при топенето на сняг ще се стича направо към мазето, защото наклона е към него Пазарната стойност на количествата строително монтажни работи са: общо за видове СМР в т. ч. материали и труд и доставени материали в размер на 18 000 лева. В проведеното по делото открито съдебно заседание на 11.02.2020 г., вещото лице е направила уточнение и поправка на заключението, като общо СМР и доставка материали - 15 045 лева.

Приемайки делото за изяснено от фактическа страна, районният съд е приел иска като такъв с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД, намерил го е за частично основателен и го е уважил за сумата в размер на 5 851.07 лева, като за сумата над този размер или за сумата от 10 932.93 лева е отхвърлил иска като недоказан.

Решението му е било отменено от въззивната инстанция в частта за сумата над 5203,65 до 5851,07 лв. с Решение №260194/28.09.2021 г. по в.гр.72/2021 г. на КОС, като вместо това е постановено с друго, с което претенцията за тази разлика е отхвърлена, а

в останалата му част решението е потвърдено.

При настоящото разглеждане на делото и на основание на чл. 294 ГПК, са съобразени задължителните указания на ВКС в Решение № 50074 от 19.05.2023 г. по гр.д.№ 662/2022 год., актът на въззивния съд е бил отменен от Върховен касационен съд на Република България, който е посочил, че при твърдяно наличие на неформален договор за поръча (мандат) и предаване на парични суми на ответницата с оглед изпълнението на задълженията ѝ като довереник по този договор, връщането на част от които средства ищцата претендира в настоящото производство на договорно основание /като разликата между изтеглените от ответницата от банковата сметка на ищцата суми и отчетените и одобрени от ищцата разходи/, спорът следва да бъде квалифициран като такъв по чл. 284, ал. 2 ЗЗД. В този смисъл на страните са отправени указания за подлежащите на доказване факти по иска с правно основание чл. 284, ал. 2 ЗЗД, доказателствената тежест между страните и необходимостта за ангажиране на съответните доказателства, в съответствие с разясненията, дадени в т. 2 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Поради това са събирани и нови доказателства чрез разпита на свидетелите Л. К. и П.К..

Прието е и заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице М. В., според което от банковата сметка BG ***** в СЖ „*****“ АД, клон Д., с титуляр С. К., за периода от 29.08.2016 г. до 28.06.2018 г. са били изтеглени суми на обща стойност 26900,87 лв., в т.ч. 61 танзакции чрез АТМ - 23581,00 лв., плащания към търговци чрез ПОС – 2659,10 лв., и към търговец в чужбина – 560,78 лв. Според вещото лице посочената сметка е била захранвана от друга - BG*****, също на името на ищцата, като са направени различни преводи за същия период, възлизащи общо на сумата от 30762.00 лева.

Приобщена е и справка от ОД на МВР при МВР за задграничните пътувания на ищцата.

Преценявайки гореизложеното, съдът приема следното от правна страна:

Съдът, след като се запозна с материалите по делото приема, че въззивната жалба е допустима, доколкото изхожда от страна в първоинстанционното производство, подадена е в срок и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. То е и допустимо.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и

формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

В случая, според поддържаните от страните твърдения и задължителните указания на ВКС в решението по гр.д. № 662/2022 г., при твърдяно наличие на неформален договор за поръчка (мандат) и предаване на парични суми на ответницата с оглед изпълнението на задълженията ѝ като довереник по този договор, връщането на част от които средства ищцата претендира в настоящото производство на договорно основание (като разликата между изтеглените от ответницата от банковата сметка на ищцата суми и отчетените и одобрени от ищцата разходи), спорът е квалифициран като такъв по чл. 284, ал. 2 ЗЗД.

Постигнатата договореност между ищцата и ответницата, както е описана в исковата ѝ претенция сочи, че по своето естество тя представлява договор за поръчка. Съгласно чл. 280 от ЗЗД договорът за поръчка е споразумение, по силата на което довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния правни действия. Неговата правна природа го определя като консенсуален, едностранен и неформален, с едноактно или с продължително изпълнение – по правило дейността на довереника не се изчерпва с едно единствено действие, а се създава трайна връзка между страните, но е възможно да е насочена към извършване на едно единствено действие. Той се счита сключен с постигането на съгласие между страните по него и може да създаде задължения и за двете страни. Поначало е безвъзмезден, макар и законът да позволява договорът да предвижда възнаграждение за довереника, ако той изпълни възложената му поръчка. Посочената същина на този договор определя неизпълнението на задълженията на страните по него като основание за ангажиране на договорната им отговорност и за предявяване на искове пред съда за реализирането ѝ. По това той се различава от договора за изработка, при който изпълнителят приема да извърши изцяло фактически неправни действия. Или, в предметния обхват на договора за поръчка попадат всички действия, всяка дейност, която се извършва в чужд интерес - довереникът извършва действия, които обслужват насрещната страна. Довереникът винаги действа за сметка на доверителя, но може да сключва сделки, както от свое име, така и от името на доверителя, когато за това му е дадено съответно пълномощие. Когато довереникът действа от свое име, правата и задълженията по договорите, сключени с трети лица, възникват за него. Той е длъжен незабавно или в определен срок да ги прехвърли на доверителя. Едва от този момент доверителят става страна по сделката, сключена между довереника и третото лице. В този насока следва да изясни тук, че смисълът, заложен в израза „фактически действия по организиране на ремонтни дейности...“, използван от съда при изготвянето на доклада по реда на чл. 267 от ГПК, не игнорира тази постановка. Очевидно, че тези действия се изразяват в организация на ремонта, както се сочи в исковата молба – цит. „...да се занимава с ремонта..“.

Поради горното в тежест на ищеца е било възложено да докаже: 1.) че е възникнало правоотношение по договор за поръчка с ответника, по силата на който ищцата ѝ предоставила сума пари – в случая банковата си карта, от която са усвоени посочените в исковата молба суми, а ответницата се е задължила да извършва фактически действия по организирането на ремонт в приземния етаж на къщата на ищцата, а именно – намиране на майстори, закупуване на материали, заплащане на майсторите и др.; 2.) че довереникът е извършил действията, които са предмет на този договор, като макар да е организирал и заплатил извършените в него ремонтни дейности 3.) е разходвал предоставените му парични средства за изплащане на разходи

за изпълнение на възложената му поръчка само частично и за него е възникнало задължение по чл. 284, ал. 2 от ЗЗД да върне остатъка на доверителя, респ. че при това действие довереникът е получил имуществото, които се иска да му бъде предадено (в посочения смисъл – Решение № 338 от 27.03.2018 г. по гр. д. № 706/2017 г. на ВКС, IV г. о., ГК).

Ответникът (довереник) пък е следвало да докаже, че е изправна страна по договора за поръчка, т. е. че е изпълнил задълженията си, като носи доказателствената тежест за установяване на това, че е организиран и заплатил извършените по него ремонтни дейности, уведомил е доверителя за изпълнението на поръчката, дал е отчет за това изпълнение, както и че му е предал всичко, което е получил във връзка с изпълнението, евентуално че са налице основания за задържане на процесната сума.

С оглед така разпределената доказателствена тежест по делото е установено възникнало правоотношение по договор за поръчка с ответника, по силата на който ищцата ѝ предоставила сума пари – в случая банковата си карта, от която са усвоени суми, а ответницата се е задължила да извършва фактически действия по организирането на ремонт в приземния етаж на къщата на ищцата, а именно – намиране на майстори, закупуване на материали, заплащане на майсторите и др.

Този извод следва от съвкупния анализ на приетите по делото доказателства, макар и да липсва нарочен писмен договор, който да доказва процесната сделка. Наличието на посочената облигационна връзка между страните се установява и от събраните гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите Л. К., Й.Р., Й.К. и П.К., които ценени при условията на чл. 172 от ГПК, дават представа за съществуването му.

В този смисъл са и писмените доказателства – наличен по делото е Договор за покупко-продажба на недвижим имот, материализиран в нотариален акт № 61/2013 г. – на л. 7 от първоинстанционното производство, видно от който ищцата е собственик на имот, находящ се в с. Б., който е бил и обект на ремонт.

Установява се още, че в приземен етаж от жилището ѝ, ответницата се съгласила да извършва от името на ищцата действия по организирането на ремонт в посочения, собствен на ответницата имот. В този смисъл са и показанията на свидетелите К. К., Й.К., Пл. К., В. И., Бл. К. и Л. К., които в тази си част не си противоречат.

Спорно е обаче, дали и в какъв размер са представени суми на ответницата, необходими за изпълнение на този договор, респ. налице отчет за извършената работа и изразходваните средства в пълнота.

В този смисъл разпоредбата на чл. 285 от ЗЗД предвижда, че доверителят е длъжен при поискване да достави на довереника средствата, които са необходими за изпълнение на поръчката, да му заплати направените разноски заедно с лихвите и вредите, които е претърпял във връзка с изпълнението на поръчката, поради което и в хипотезата, при която довереникът е направил такива, те се покриват от предоставените от доверителя парични средства за това и за довереника не възниква задължение да върне на доверителя тези парични средства. Само когато довереникът не е разходвал предоставените му парични средства за изплащане на разходи за изпълнение на възложената му поръчка, за него възниква задължение по чл. 284, ал. 2 ЗЗД да ги върне на доверителя.

За разплащане на посочените дейности в случая се твърди, че ответницата е изтеглила от АТМ и ПОС устройства в страната общо сумата от 26 340,09 лв. от разплащателната сметка на ищцата. Това твърдение обаче, не се установява изцяло от

събраните по делото доказателства.

Действително по делото е установено и не е спорно, че ответницата е разполагала с банкова карта на ищцата в периода 29.11.2016 г. – 28.06.2018 г. Имала е възможност и за интернет банкиране по сметка на ищцата в долари чрез собствен компютър, от която пък е била захранвана първата сметка. В този смисъл тя изрази и признание пред настоящия състав на съда, но с пояснението, че в периодите, в които ищцата е била в РБългария, картата е била в нея. Това твърдение не е било оспорено надлежно, респ. обратно доказване не е предприето, като се явява и житейски логично, поради което съдът го възприема. Така се налага обоснован извод, че в периода 29.11.2016 г. – 28.06.2018 г. ответницата е имала възможност и е извършвала разпореждане със средства на ищцата, намиращи се в посочените сметки, но с изключение на периодите на пребиваването ѝ в страната, след отпътуването ѝ през 2017 г.

Този извод не се опровергава от заключението на вещото лице М. В., според което ищцата е имала открити две банкови сметки в СЖ „*****“ АД, клон Д., като от **** ѝ сметка BG **** 9***** към сметката в лева BG **** **** са били прехвърлени суми в размер на 30762,00 лв.

От последната пък за периода 29.11.2016 г. – 28.06.2018 г. са усвоени суми в общ размер на 26900,87 лв., сочи експертът. Няма данни титулярът на сметката да е отказвал изпълнението на съответните платежни операции, като в т. см. още с исковата молба се твърди, че от ищцата е дадено съгласие за опериране с банковата ѝ карта от ответницата, а оспорване в т.см. липсва, поради което се налага извод, че част от посочената сума е била усвоена от ответницата – чрез теглене на суми и/или разплащане с търговци.

От приобщената справка за задграничните пътувания на ищцата се установява, че за процесния период тя е напуснала страна на 08.09.2017 г., влязла е обратно на 09.05.2018 г., напуснала е на 22.05.2018 г., влязла на 27.05.2018 г. и е напуснала на 31.05.2018 г. В периода на престоя ѝ в страната от картата са извършени тегления на ПОС в размер на плащания към търговци в страната и чужбина на обща стойност 381,41 лв., като, както вече се посочи, в периодите на пребиваване в страната картата е била на разположение на титуляра ѝ, респ. не може да се приеме, че ответницата е оперирала със сумата, установена от вещото лице изцяло и/или, че дължи отчет за нея.

Не се следва отчет и за сумите, разплатени на търговци в чужбина в общ размер на 560,78 лв., според заключението на вещото лице, т.к. данни за подобни действия от страна на довереника не са налични делото.

Така следва да се приеме, че усвоената от ищцата сума за разплащания по процесния договор от тази банкова карта е в общ размер на 25958,68 лв.

От тази сума следва да се намали също и отчетената работа. Част от дейностите са описани в приложената по делото тетрадка. В т. см. от приетите по делото с исковата молба фискални бонове, стокови разписки, фактури, гаранционни карти и др. за закупени строителни, други материали и мебели, се установява, че същите са за стойност в общ размер 7 451,43 лева, в част от които като получател е посочена ответницата.

В допълнение с отговора на исковата молба също са приложени фискални бонове, стокови разписки, фактури, гаранционни карти и др., за допълнително направени разходи по закупуване на строителни материали и оборудване в общ размер на 4 320,01 лева.

Но според заключението на вещото лице В. П. пазарната стойност на количествата строително монтажни работи са: общо за видове СМР в т. ч. материали и труд и доставени материали в размер на 18 000 лева. В проведеното по делото открито съдебно заседание на 11.02.2020 г., вещото лице е направила уточнение и поправка на заключението, като общо СМР и доставка материали - 15 045 лева.

Посоченото заключение, ценено в съвкупност с ангажираните писмени доказателства, обосновава извод, че реално закупените материали от довереника, за които са ангажирани и съответни писмени доказателства, са в размер на 8070 лв. без ДДС и 9684 с вкл. ДДС за вложени материали – спр. устното становище на вещото лице в съдебно заседание на 11.02.2020 г. Посоченото заключение се възприема с доверие в тази част, т.к. съдържа количествено-стойностно изражение на извършените дейности и вложени материали, а другите доказателства по делото не го опровергават. То не е било оспорено от страните. Следва да се възприеме тази стойност без включен ДДС, т.к. макар и ДДС да се начислява за всички потребители без разлика дали са търговци и или физически лица, такова задължение се добавя към цената на стоките или услугите във фактура, а тиква по делото не са представени. Представени са множество стокови разписки за получени стоки, които не са данъчен документ по см. на ЗДДС и не удостоверяват реално платена сума за такъв данък.

В първото по делото открито съдебно заседание, проведено пред РС – Дупница, ищцата признала следните сочени от ответника в отговора на исковата молба разходи и приложени за тях отчетни документи, както следва: помпа, шкаф за баня и огледало. Поради това към сумата от 8070 лв. следва да се добави и стойността на закупените шкаф за баня и огледало, доказателства за което са приложени на л. 54-55 от първоинстанционното производство, в общ размер на 214,98 лв., както и авансово заплатена сума за мебели – л. 35, в размер на 2007,50 лв.; помпа за сумата от 346,00 лева – признати от ищцата, т.к. досежно част от тези закупени стоки липсва спор, а и защото вещото лице П. не е оценява закупени мебели и оборудване.

Така следва да се приеме, че при анализирания по-горе данни сумата от общо 10701,48 лв. е била усвоена за разплащания от общо предадените по настоящия договор, като за разходването им е даден отчет.

Към посочения размер на отчетени действия по договора и заплатени във връзка с него суми следва да се добавят и сумите за платен труд във връзка с изпълнението му. В този смисъл, че на трети лица са заплащани суми за извършената работа се установява от представени разписки – от К.К. – за 195,00 лева, от Й.К. – за 5160 лева, от П.К. – за 2 560 лева, от В.И. – за 800,00 лева, от Б.К. – за 350,00 лева, от В.Й. – 300,00 лева, или обща сума за извършвана работа – 9 365,00 лева. Така представените писмени доказателства са оспорени от ищцата в първото по делото открито съдебно заседание с твърдение, че същите са с дати, когато не е текъл никакъв ремонт в обекта, собственост на ищцата. Това оспорване обаче, не може да се възприеме за основателно, т.к. липсва твърдение, че сумите са разплащани именно към моментите, в които са извършвани ремонтни дейности и при все че представените разписки изобщо не съдържат дати. Нещо повече, данните в разписките са потвърдени и със събраните по делото показания на свидетеля Й.К.. Той е без родство със страните по делото, извършил е голяма част от строителните дейности в обекта и твърди, че му е била заплатена сума за това в размер на 5600 лв., като тези му показания не се опровергават от другите доказателства по делото. Те не се опровергават и заключението на вещото лице В. П. в тази му част. Действително, според него за установените при огледа ремонтни дейности се следва сума в размер на 5768 с вкл. ДДС и 4807 лв. без вкл.

ДДС, но този извод не може да бъде възприет безкритично, т.к. експертът не е съобразил приложените писмени доказателства, както и гласните такива в т.см., и сочи, че скритите работи не са оценявани, макар и да са налични.

От съдебно техническата експертиза не са ценени и доказателствата за закупени в процесния период вентилатор – спр. л. 28, както и предпазители – л. 73, на обща стойност 122,20 г., като за извършването на този разход са ангажирани доказателства.

Установените наличности по сметките към 01.08.2018 г. са взети предвид от вещото лице В., поради което съдът не следва да ги взема предвид.

Така се налага извод, че довереникът е извършил действията, които са предмет на този договор, като е организиран и заплатил ремонтните дейности във връзка с изпълнението му, както и доставени материали, мебели и оборудване на обща стойност 20188,68 лв., респ. в нарушение на задълженията си по чл. 284, ал. 1 ЗЗД довереникът не е дал сметка за изпълнението на поръчката на доверителя си в пълнота – до сумата от 25958,68 лв., като е разходвал предоставените му парични средства за изплащане на разходи за изпълнение на възложената му поръчка само частично и за него е възникнало задължение по чл. 284, ал. 2 от ЗЗД да върне остатъка от 5770 лв. на доверителя, т.к. тя се явява получена, но неизразходвана при изпълнение на поръчката. Или искът се явява неоснователен над тази сума и следва да бъде оставен без уважение. Като е приел, че претенцията е основателна за сумата от 5851,07 лв. първостепенният съд е постановил неправилен съдебен акт, който подлежи на отмяна в посочената част, както и в частта за разноските. Вместо това следва да бъде постановено друго решение, с което претенцията над сумата от 5770 до уважения размер от 5851,07 лв. бъде оставена без уважение. В останалата му част, в която искът до пълния претендиран размер е отхвърлен, решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По разноските пред първата инстанция и развилите се предходни съдебни производства:

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция отговорността за разноски следва да бъде разпределена по правилата на чл. 78 ал. и ал. 3 от ГПК.

Жалбоподателят С. К. е представила чрез пълномощника си списък на разноските по чл. 80 от ГПК, в който е отразена сумата от 830 лв. – адвокатско възнаграждение. Т.к. делото се разглежда вече по три пъти от районен и въззивен съд, както и веднъж от ВКС, следва да се вземат предвид и сторените до този момент разноски от страната в общ размер на 1972,00 лв. С оглед изхода на спора разноски ѝ се следват, но в размер на 963,27 лв.

Пред първата инстанция от жалбоподателя Р. С. са сторени разноски в общ размер на 2203 лв., съгласно приложен списък по чл. 80 от ГПК на л. 14 от гр.д. №1685/2020 г., в т.ч. 800 лв. адвокатско възнаграждение по посоченото дело, 233 лв. – държавна такса по гр.д. 287/2020 г. на КОС, както и 300 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по това дело, 870 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат по гр.д. №1917/2018 г. на ДРС, като за извършването им са ангажирани доказателства по делото. От тях с оглед изхода на спора на страната се следва сумата от 1445,65 лв.

По разноските пред въззивната инстанция:

Поради частичната основателност на въззивната жалба на жалбоподателят С. К. се следват деловодни разноски. Доказателства за сторени такива са ангажирани в размер на 400 лв. – заплатено възнаграждение за вещо лице, поради което на страната

се следва сумата от 137,51 лв.

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция в полза на въззивника Р. С. на основание чл. 81 и чл. 273 във връзка с чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да се присъдят разноски. Пред въззивната инстанция въззивникът е ангажирал доказателства единствено за сторени разноски за един адвокат в размер на 1100 лв. Така с оглед изхода на спора на въззивницата Р. С. ще присъдена и сумата от 721,84 лв.

Насрещните вземания за разноски не могат да бъдат компенсирани, поради липса на искане в т.см.

По обжалваемостта:

Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол – спр. чл. 280, ал.3, т.1 от ГПК, според която от обхвата на касационното обжалване са изключени само решенията по въззивни дела с цена на иска до 5000 лв. за граждански дела и до 20 000 лв. за търговски дела.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 260188 от 23.12.2020 г., постановено по гр.д. № 1685/2020 г. по описа на Районен съд – Дупница, **В ЧАСТТА** му, в която исковата претенция на Р. Г. С., с ЕГН *****, с адрес с. Б., общ. Б., обл. К., против С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. „****“, е била уважена за разликата над сумата от 5770,00 лева 5 851.07 лева, ведно със законната лихва върху исковата сума, считано от 26.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както **И В ЧАСТТА ЗА РАЗНОСКИТЕ**,

КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исковата претенция на С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. „****“, **против** Р. Г. С., с ЕГН *****, с адрес с. Б., общ. Б., обл. К., **за разликата над 5770,00 лева до 5 851.07 лева**, с която ответницата се е разпоредила в периода 29.11.2016 – 28.06.2018 г., като е теглила средства на ищцата чрез ПОС устройства в страна и/или разплащала директно на търговци в изпълнение на договор за поръчка, по силата на който ответницата се е задължила да извършва фактически действия по организирането на ремонт на къщата на ищцата, а именно – намиране на майстори, закупуване на материали, заплащане на майсторите и др., които не са били отчетени и одобрени от ищцата като разходи в изпълнение на този договор, ведно със законната лихва върху исковата сума, считано от 26.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователна и недоказана, **И**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260188 от 23.12.2020 г., постановено по гр.д. № 1685/2020 г. по описа на Районен съд – Дупница **в останалата му обжалвана част**, с която претенцията на С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. „****“, против Р. Г. С., с ЕГН *****, с адрес с. Б., общ. Б., обл. К., до пълния ѝ размер от **16784,00 лв. е била отхвърлена като неоснователна**.

ОСЪЖДА Р. Г. С., с ЕГН *****, с адрес с. Б., общ. Б., обл. К., **да заплати на** С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. „****“, сумата от **1100,78** лв. (хиляда и сто лева и седемдесет и осем стотинки), представляваща деловодни разноски, в т.ч. пред първата инстанция и предходното разглеждане на делото 963,27 лв., както и 137,51 лв. – разноски пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА С. Н. К., с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. „*****, да заплати на Р. Г. С., с ЕГН *****, с адрес с. Б., общ. Б., обл. К., сумата от **2167,49** лв. (две хиляди сто шестдесет и седем лева и четиридесет и девет стотинки), представляваща деловодни разноси, в т.ч. 1445,65 лв. пред първата инстанция и предходното разглеждане на делото, както и 721,84 пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните по реда и основанията, посочени в Глава двадесет и втора от ГПК - чл. 280 и сл. от ГПК.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните - арг. чл. 7, ал. 2 ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____